

ФРАНСИСКО КОЛОАНЕ ФЛАМИНГО

Превод от испански: Цветан Георгиев, 1970

chitanka.info

I

Както от време на време сред хората се ражда някой гений, така и сред животните се появява някой изключителен екземпляр, чието съществуване ни приближава към тайните на природата, за да ги направи още по-непроницаеми за нас.

Този, който е присъствал на насилствената смърт на човек или на каквото и да било животно, и е чувал последния вик на ужас, последното мучене или цвилене, или дори му се е сторило, че е успял да долови издиханието на прободената с игла пеперуда, знае колко са еднакви у всички живи същества последните стонове на живота.

Смъртта изравнява не само хората помежду им, но и хората с животните, дори и с червеите.

Ако ние непрестанно си спомняме за тази истина, щяхме сигурно да се отнасяме по друг начин с животните.

Кой селянин не е виждал някой самотен вол да се уединява в гората, за да преживя, кон, който следва някое момиче, или куче, което се хвърля право срещу смъртта?

Със своята тайнственост някои земи оказват силно въздействие върху оформянето на редки човешки типове и животински екземпляри, които не се срещат другаде. Изглежда, че такава една област е източната част на остров Огнена земя.

Край бреговете ѝ, обливани от вълните на Атлантическия океан, се забелязват странни риби и морски чудовища. По равнините препускат стада гуанака^[1], които се различават от тези, които се срещат другаде. Тукашната лисица е по-особена от тази в Патагония. Бухалите, някои други птици, пък дори и малкият гризач куруро са изглеждат свойствени само на този далечен остров.

Дори самите хора изпитват върху себе си странното влияние на тези земи и не могат да свикнат с живота в други страни. Чул съм мнозина да проклинат Огнена земя, когато я напускат, и да се връщат след няколко години, като признават, че не могат да живеят другаде. Не знам, но може би този разказ е плод на носталгията, която някой ден

ще ме завладее с такава сила, че ще се върна на острова, за да препускам отново в галоп по обширните му прерии, както препусках по тях по време на моята младост.

---

[1] Гуанако — вид лама. — Б.ред. ↑

II

Историята на Фламинго започва от една сутрин, когато маркираха конете от хергелето. По-правилно е да кажа, започна за мене, защото не познавам живота на този красив, с червеникав косъм кон, преди да бъде уловен в планината Кармен Силва, но предполагам, че е бил много интересен. Съдя за това по историята на неговото пленничество, и то не защото съм я изучавал като някакъв ентомолог, който грижливо наблюдава своите насекоми, а защото веригата на събитията я поднесе на моето внимание.

Тази сутрин бях останал сам в обора. Другарите ми бяха отишли да закусват. Пушех спокойно цигарата си и наблюдавах стотината жребчета и кобилки, които лежах в обора, убити от коравосърдечния Джеки. Техните задници блестяха. Тънките им крачета, които завършваха с малки и изящни копита, приличаха на ръчички на мъртви деца. Гърдите, разкъсани от камата, крехките главички с изцъклени очи и гривите им, потънали в кръв и прах, представляваха потискаща гледка.

„Коравосърдечни хора са тези грингос — помислих си аз. — Вместо да подарят или продадат тези животни на овчарите или на ратаите от тяхното стопанство, предпочитат да ги убият, за да не населяват земите им и да не се разпространява определена порода коне.“

Слънцето грееше вече с все сила и от съсирената и смесена с оборския прах кръв се излъчваше дразнеща миризма, която едва се понасяше.

Гледката предизвикваше чувство на покой, просмукан от мъка. Тя събуждаше дори у човек някакво нежелание да живее.

„Навярно е така, защото не съм обядвал“ — помислих си аз и се готвех да напусна обора, когато едно пронизително изцвилване раздра обедното спокойствие.

Обърнах глава и видях зад гърба си, зад коловете на оградата, един червеникав жребец, който също като мене наблюдаваше

трупове на закланите кончета.

Извънредната красота на това животно ме накара широко да отворя очи от учудване. Беше три или четиригодишен кон, с червеникав косъм, висок, строен, с равен гръб, с прибран мускулест корем, с тънки крака, обвити в мрежа от жили, с малка глава. Но това, което привличаше най-много вниманието в този изключителен екземпляр, бяха косъмът и очите му. Косъмът му беше така блестящ и толкова кадифен, колкото този на тюлените от най-ценената порода. Тръпнеше ли някой от обтегнатите мускули, кожата му блясваше с червен, променлив пламък. В очите му горяха две кълба светлина, но тя не всякога можеше да се види. Когато жребецът се вдигаше на задните си крака, в очите му проблясваше стоманен блясък, а след това те се покриваха със спокойна и дълбока непрозрачност.

Нямаше съмнение, че този кон беше най-добрият от хергелето жребци, които, отделени, за да бъдат укротени и обзядени, почиваха в единия край на обора. Извън обора, по оградените пасбища, препускаха стада кобили с малки скопени кончета, пощадени и отбрани, за да бъдат отгледани.

Коя беше причината за странното поведение, за цвиленето и погледите, които хвърляше този самотен кон?

Дали си спомняше, че преди три години и той беше попаднал между кончетата, определени да бъдат убити, и че по някакво чудо бе успял да се спаси от сигурния удар на Джеки и бе останал жив, опръскан от топлата кръв на своите братя, тази млада кръв с яркия цвят на неговия косъм? Дали благодарение на нея той не беше станал толкова красив, както местните индийци стават пъргави, след като бащите им намажат коленете с кръвта на чуленго^[1]?

Възхитен, продължих да наблюдавам жребеца, докато готвачът дойде да ме повика за обед.

Следобеда продължихме да отделяме жребците и да ги маркираме. Но сега, освен че спях жребчетата с ласо и ги събарях, очакваше ме и едно удоволствие. Любувах се на дорестия кон.

Щом като Джеки запретнеше ръкави и с нож в ръка тръгваше да търси кончетата, които щеше да убие, червеникавият жребец, вдигнал глава високо, се приближаваше към оградата.

Джеки внимателно избираше всяка следваща жертва. Щом като преценеше, че някое от кончетата не притежава необходимите

качества, той се изправяше пред него и му нанасяше жесток удар посред гърдите. След това със сръчно движение раздвижваше острието и веднъж засегнато сърцето, кончето се строполяваше мъртво.

В този миг, виждайки струята кръв, която бликваше стремително от гърдите, очите на дорестия жребец пламваха, той извиваше шия и почваше да рие с предните си крака земята, после, цвилейки, се устремяваше към стадото и се мушваше всред него, като разбутваше останалите коне.

Целия следобед той не престана да върши същото. Обърнах внимание за това на Джеки.

— Този съм го оставил за мене. Забелязах го още преди три години, когато ги маркирахме миналия път — отговори ми Джеки, като предполагаше, че се интересувам от червеникавия кон по егоистични подбуди. — Тъй че не му хвърляй око — отсече той предупредително.

Двете хиляди млади кобилки бяха отправени към планинските пасбища, за да живеят на свобода, а в стопанството задържахме около двеста полудиви жребци, за да ги укротим и обзвдим. Те трябваше да служат на нас, овчарите, и на пазачите на кошарите в планината.

Една сутрин ни събраха в обора. Присъстваха всички, от управителя на стопанството до последния млад ратай, за да си изберем, като спазваме йерархичния ред, нашите бъдещи работни коне.

Тази церемония е много важна, защото при нея се разбира кой има набито око и кой разбира нещо от коне, тъй като животните са още млади и диви и могат да се окажат както добри, така и лоши, и то за цял живот.

Всички, разбира се, отправиха поглед към дорестия жребец, но Джеки, който тук в обора имаше повече тежест дори от самия управител, предупреди:

— Това е Фламинго. Нарекох го така още преди три години, когато го пощадих и го отделих за моето стадо. Много е красив и има дълъг крак, но кой знае дали ще може да служи за тежката работа, която вършим?

След като всеки избра своя кон, разотидохме се, а укротителите почнаха да укротяват и обзвдват жребците.

Една сутрин, макар и да трябваше да изляза по полето, останах повече от обикновено в обора.

— Днес ще оседлая дорестия, дето му беше хвърлил око — каза ми Джеки.

И наистина видях, че бяха вързали красивия жребец за един кол.

Останах, защото очаквах едно вълнуващо и мъжествено зрелище. Не можеше да има съмнение, че обязждането на този забележителен жребец щеше да представлява изключителна гледка.

Опримчиха краката на Фламинго с ласа и след това, като ги дръпнаха внезапно и силно, повалиха го на земята. Опънаха след това въжетата и започнаха да го оседлават с обичайната предпазливост.

Възбудено, животното се повъртя известно време и след това се успокои и позволи да му сложат седлото, подпругата и юздите.

Отпуснаха ласата, шибнаха го с камшик и преди жребецът да успее да скочи на крака, Джеки, пъргав като котка, се покачи на седлото.

Застанал разкрачен, жребецът стоеше като прикован към земята. Навел глава, той сякаш решаваше какво да прави.

Всички бяхме като вкаменени от вълнение. Помощниците отвориха вратника, а един от тях, възседнал коня придружвач, застана редом до Фламинго.

Човекът и животното, вцепенени, без да трепва и мускул от телата им, чакаха, единият — страшния скок, а другият — каква изненада ще му поднесе това приключение.

— Я-а!... — извика Джеки, шибна силно коня по задницата и се впи в него с шпорите си като орел.

Но красивото животно, вместо да направи зашеметяващия скок, който всички очаквахме, и да се хвърли в жестоката борба, която подсказваше неговото здраво телосложение, излезе през вратника, като галопираше спокойно, поклащайки се като слон.

Останахме изумени.

След малко Джеки се върна, като препускаше по пътеката.

— Щом се научи да бяга, ще стане най-добрият бегач в стопанството — извика Джеки тържествуващ. — Не съм имал подобен случай досега с жребец от такъв сой.

— Мога ли да го опитам? — обади се един от помощниците укротители.

Мургавият и мускулест младеж се приготви да възседне коня.

Уверено, с един скок, той се метна на седлото. Но още не бе се закрепил в стремената и се случи нещо необикновено. Жребецът се сгърчи като котка, която дращи земята. После се вдигна на задните си крака и с един страхотен скок излетя през вратника.

Жребецът се мятеше като ластик, гърчеше се като риба във въздуха. Кожата му святкаше, като да избухваха пламъци. Навеждаше глава, отпускате се на земята и неудържимо се разтърсваше.

Укротителят се задържа в продължение на три големи скока, но на четвъртия се залепи на земята като парцал. Когато отидоха да го приберат, намериха го със счупен крак.

Джеки беше метис, син на англичанин и на индианка от племето она. Беше израснал на гърба на конете и всички го смятаха за най-добрия укротител в Огнена земя. Когато срещнеше някой буен жребец, кръвта му кипваше.

— Оставете го на мене! — извика той. — Аз ще го оправя.

Отново цялото ни внимание се прикова в коня и ездача.

Както и преди, изкусният укротител скочи на седлото ненадейно и дорестият жребец се понесе в спокоен галоп.

— Дали не го е омагьосал Джеки? — обади се един от присъстващите.

— Това е господарски кон. Не всеки може да го язди — каза укротителят, когато се върна и слизаше от Фламинго.

И това беше самата истина. Никой освен Джеки не успя да възседне жребеца. И всеки се кръстеше, когато говореше за тази забележителна история.

---

[1] Чуленго — младо гуанако. — Б.ред. ↑

III

След месец и половина получихме от укротителя нашите полуукротени коне, тъй като пълната им обзядка се предоставяше на нашата ловкост и опитност.

Джеки не се раздели от своя изключителен червеникав жребец. Мина време и никой вече не говореше за тази случка.

Не се говори до онази привечер, в която Джеки, които беше излязъл в полето със своя господарски кон, не се върна в стопанството.

Като знаехме голямата опитност и сръчност на метиса, отначало не се обезпокоихме.

Но преваля нощта и голяма бе тревогата ни на следващата сутрин, когато намерихме Фламинго в обора. Бе оседлан и влачеше зад себе си някакво ласо или по право част от ласо, тъй като краят му беше отрязан. Коремът и хълбоците на жребеца бяха издраскани и окървавени от удари с шпорите.

— Ласото е отрязано с нож! — каза някой от овчарите, след като прегледа края на ласото. — Джеки трябва да го е отрязал. Може би е още жив.

Двама помощници на укротителя тръгнаха незабавно да го търсят.

Привечер се върна единият от тях, прехвърлил ранения Джеки напреки на коня си.

Когато го свалиха, този изпечен човек, стискайки зъби от болка, процеди с мъка:

— Не знам колко ребра са ми останали здрави, но съм сигурен, че имам изкълчено рамо и счупен крак.

— Не бой се, пак ще наместят кокалите ти — каза един от приятелите му, за да го утеши.

Легнал на одъра си, метисът се усмихна широко. Под избелелите му руси мустаци се показаха яркочерни зъби, подобни на тези на койпо^[1].

Това, че кокалите му щяха да се намествят, беше самата истина. Джеки бе укротявал в продължение на четиридесет години коне и ни една кост не бе му останала здрава. Но счупените парчета се спояваха отново, ставите се наместваха и огромната жизненост на този човек бе причина след всяко падане да се извършва едно чудо: той отново се заемаше с укротяването на жребци, сякаш нищо не бе се случило.

И още нещо имаше. След всяко счупване Джеки се смаляваше, тялото му заемаше някакво особено наклонено положение и в походката му можеха да се открият все по-странни движения, които го правеха да прилича все повече на маймуна.

Със счупените си кости той заплащаше победите си над животните и природата. Метисът се срастваше със земята и заприличваше все повече на дъбовете в Огнена земя, които устояват на западните урагани, като се накланят толкова много, че накрая добиват някакви странни форми. Те се простират по повърхността на земята, разкривени, усукани, подобни на жилави старчески ръце, които молят пощада за този кът от света, бичуван безспир от бурите.

— Внимавайте, не се приближавайте до този звяр. В него се е вселил сам дяволът — предупреди ни Джеки, когато се почувства по-добре. — Изглежда, че беше чакал случая да ме натроши на парченца, тъй като се правеше на по-кротък от агне и нито веднъж не беше се опитал да ме хвърли. Но аз — продължи Джеки — никога не му се доверявах напълно, защото понякога го издебвах да ме гледа с поглед, преливащ от ненавист. Гледаше ме като онези животни, които човек много е бил.

След това Джеки ни разказа следната история:

Веднъж жребецът ме изгледа така, че ме ядоса. Вдигнах камшика и го ударих. „Какво ти става, проклетнико?“ — запитах аз, но той не потрепна, а само продължи да ме гледа изкосо.

Денят, в който ме хвърли, аз обикалях най-спокойно пасбището. Внезапно, в мига, когато най-малко очаквах, Фламинго направи такъв страшен скок, че ме разглоби напълно на седлото.

Защо ще ви лъжа. Кълна ви се, че се вкопчих в дъгата на седлото — каза усмихнат укротителят, като признаваше, че бе извършил нещо, което сред хората от този край се смяташе за позорно.

Не ми даде време да се закрепя — продължи Джеки — и се втурна по един склон, като скачаше и се усукваше подобно на вихрушка. Рядко съм срещал такъв див звяр. Той се извиваше, завързваше се на възел, влачеше се по земята като котка, цвилейки с все сила, а аз му нанасях удар след удар, камшик след камшик, като забивах шпорите с все сила в хълбоците му. Обувките ми бяха потънали целите в кръв.

Така се борихме не знам колко време. Всичките ми сили и цялото ми внимание бяха погълнати от тази борба.

По едно време реших да обърна камшика и да го хвана откъм тънката му част, за да ударя коня здравата между ушите и да го сваля на земята. Но тогава, за пръв път в живота ми, се случи така, че ласото се развърза и започна да омотава мене и жребеца.

Въпреки умората и яростта в мене изплува мисълта: „Свърши се с тебе, Джеки! Дотук беше!“

При един скок кракът на коня се закачи в една примка на ласото, която бе оплела и крака ми. Аз едва не се разчекнах. Не можех повече. Това беше свръхсилите ми и аз не се усетих как се намерих на земята, опримчен в ласото.

Това жребецът се спусна да препуска така, както никога не беше препускал в живота си. Той се понесе към реката, като ме влачеше зад себе си. Когато стигнахме до брега, аз бях целият натрошен и почти зашеметен.

„Искаш да ме удавиш, мръсноко!“ — помислих си аз и успях да измъкна ножа си. Като в просъница прерязах, сам не зная как, ласото, и то за щастие точно там, където трябваше.

Няма да ми повярвате — продължи Джеки, понадигнал се на леглото си, — но този звяр се приближи към мене, пръхтейки. От очите му изскачаха искри. Бяха налети с кръв. Приличаше на самия дявол. Никога не съм виждал подобно животно. Кълна ви се, че се уплаших. Приблужи се към мене. Аз бях почти в безсъзнание. Подуши ме задъхан. Дъхът му ме изгаряше и знаете ли какво направи.

Направи това, което прави кравата. Изпика се върху мене. След това ми хвърли няколко чифтета, които ми изпотрошиха ребрата, и ме остави на мира, защото помисли, че съм умрял.

Но не му правете нищо. Пускайте го по полето. Когато се надигна, искам аз да имам удоволствието да си уредя сметките с

него — завърши укротителят.

---

[1] Койпо — вид южноамерикански гризач. — Б.ред. ↑

IV

Както и при други случаи, Джеки се оправи, костите му зараснаха и той отново излезе на полето, за да наглежда стадото си.

— Не възсядайте повече дорестия кон — каза му един ден сам управителят, мистър Клифорд.

Но Джеки се качи, наложи го здравата с камшика, заби шпорите здраво в хълбоците му, а Фламинго понесе наказанието кротък и спокоен, сякаш не бе почувствал никаква болка.

Работата в скотовъдните стопанства из този край е съпроводена с премеждия и затова скоро новите случки изместиха от паметта на хората тази с Фламинго.

Но Джеки сигурно я помнеше добре, защото той още повече се сви, а походката му напомняше вече не тази на маймуна, а на скелет, поставен в зле съшит чувал.

Мина време и дори и Джеки забрави.

— Може би Фламинго беше подлудял тогава — каза ми той една привечер, когато галопирахме заедно на полето. Джеки, както винаги, яздеше своя червеникав кон. — И животните също като хората полудяват и оглупяват.

Скотовъдецът Джеки беше примитивен човек и вътре в него се бореха безспир индианецът и белият, всеки със своите инстинкти. Гласът му звучеше по детски, когато ми каза:

— Ето и аз, дето съм добър човек, колко пъти, ей така за нищо, съм изпращал някой мой другар на оня свят.

„И този се мисли за добър“ — казах си аз и се усмигнах, като си припомних всички тъмни истории, които тежаха на съвестта на Джеки.

— Може би бе пасъл тогава някаква лоша трева — продължи той, като оправдаваше жребеца, когото сигурно едновременно и ненавиждаше, и обичаше. — Щом като по пасбищата има треви, които правят овцете пияни и натръшкват цели стада, сигурно има и треви, които карат конете да стават зли. А като е пиян, човек какво ли не прави.

— Не забравяй, че Фламинго не позволява на никого друг освен тебе да го язди — напомних му аз.

Погледнах за миг красивото животно, което галопираше редом до моя кон, и си спомних за онази сцена в обора, за широко отворените очи на жребца, които гледаха по толкова особен начин клането на жребчетата, и си помислих: „Дали в мига, когато този красив червеникав жребец се бе спасил единствен сред своите братя, не бе останал запечатан завинаги в очите му образът на жестокия скотовъдец?“.

Кой може да познае неузнаваемото?

Криех дълбоко в себе си мисълта, че това животно изпитва ненавист към Джеки и че то крои план как да отмъсти на този убиец на коне. Не го споделих с никого. Моите другари бяха грубовати хора и нямаше да ме разберат. Щяха да припаднат от смях, ако им бях разправил моите предположения. Щяха да кажат: „Гледай го този какви ги плещи. И той е откачил или е пасъл от лошата трева“.

И тъй като „лошата трева“ действително изобилства на острова и хората подлудяват от самотата, въздържанието и алкохола, реших да си мълча.

А може би бях почнал и аз да полудявам?

Не, не бях луд! Епилогът на тази любопитна история за борбата, която води един кон против един човек, показва, че не бях почнал да полудявам.

V

— Джеки не се е върнал още! — каза помощник-управителят, застанал под навеса на яслите.

— И пак е с дорестия кон — обади се един от ратаите.

— Но сега е станал по-кротък от агне! — добави друг.

— Такъв беше станал и по-рано, а за малко щеше да го убие — отговори помощник-управителят.

Падаше привечер. Издължените лъчи на залязващото слънце прехвърляха равнината, обкръжаваха с ореол полегатите склонове и запалваха пожари по далечните планински пасбища.

Джеки бе излязъл рано сутринта. Трябваше да предаде някакво поръчение до една кошара в планината и да се върне рано следобед. Той не се върна нито вечерта, нито през нощта.

На следващата сутрин беше мой ред да го търся по полето.

Кошарата бе разположена в една вулканична планинска местност на около шестдесет километра от стопанството. Овчарят ме осведоми, че Джеки действително бил идвал и му предал заповедта да прибере след два дни стадото. След това обядвал и тръгнал обратно.

Започнах да се връщам по безполезно извървения път, като гледах непрестанно ту наляво, ту надясно, макар че не можех да открия следи по земята, покрита с твърд и рахитичен койрон^[1].

След като погалопирях малко, обърнах коня отново към планината и реших да направя голяма обиколка по склоновете ѝ, за да я изследвам внимателно.

В тази част на Огнена земя завършва веригата на Западните Анди и започват високите плата, които се спускат до самия бряг на Атлантическия океан, превръщайки се последователно в равнини, плодородни долини и дюни.

Релефът на местността тук е много любопитен. Може да се срещнат малки езерца, разположени в циркуси, същински водни очи на дъното на пропасти. Бездни или по-скоро гърнета с каменни стени. Уплашен и смаян, човек има чувството, че присъства на сътворението

на света. Не се вижда дори и птица и конете, които, принудени от ездачите си, прекосяват тези места, наострят уши и пристъпват неспокойно.

Разглеждах склоновете от върховете, но не откривах нищо.

„Джеки може би е минал ей там“ — казвах си аз, но откривах само някакви непознати стъпки или хубаво пасбище.

Вече смятах да преустановя търсенето, когато на един плосък хълм съзрях кон, който хрупкаше листата на някакви черни проскубани храсти. Беше Фламинго.

Изкачих бързо хълма и се приближих до жребеца. Не побягна. Дори не се помръдна. Беше оседлан, без поводи, но с юздата.

Хванах го за юздата и го вързах с коженото въже за халката на моето седло. След това го прегледах внимателно. По хълбоците имаше следи от кръв и по кожата личеше, че бе се изпотявал силно.

Слязох, заставах пред него и се загледах продължително в очите му.

Понякога човек, без да иска, гледа животните, гледа самата природа така, сякаш иска да ги запита нещо, а те ни отвръщат на въпроса с безизразен поглед. Но въпреки това между нас почва да тече някакъв ток, нещо става в нашето съзнание, блясва някаква светлина и ние откриваме това, което търсим, макар и да е само успокоение на нашата собствена тревога.

Изглежда, че моят поглед само отегчаваше Фламинго.

Нашите зеници се срещнаха и аз го запитах: „Къде е Джеки?“. Красивите му и друг път толкова живи очи премигнаха, без да ми дадат отговор. Бяха спокойни и приличаха на две стъклени топки, непрозрачни и безизразни. Погледът на Фламинго блуждаеше, избягвайки моя.

Възседнах моя кон и обиколих околностите, като държах Фламинго за юздата, без да открива някаква диря.

Природата също мълчеше. Никакво предчувствие, никаква диря, никакво хрумване, за което да се заловя.

Изведнъж си дадох сметка за присъствието и взаимната връзка между три неща: конят, природата и тишината. Именно те трите образуваха тази непроницаема самота, която ме обграждаше. Трите, обединени и сдружени като съучастници в едно престъпление, образуваха един триъгълник.

Но случайността никога не е водач на нашите стъпки!

Почнах да се изкачвам по склона, като търсех да открия най-сетне края на това плато. След като поех малко, реших да тръгна пеша, защото теренът се извишаваше в такава гърбица, че аз се усъмних дали тази извивка не показва, че се намирам на ръба на някаква пропаст, на някаква козирка, която може да се срути от най-малката допълнителна тежест по повърхността ѝ.

Наклонът на гърбицата ставаше толкова голям, че всеки момент чаках да открия края ѝ. Легнах по корем и започнах да пълзя. Предчувствах, че се намирам до ръба, залепих се още повече за земята и запълзях като гущер, когато...

Още треперя, като си спомня. Намирах се на ръба на една пропаст. Затворих очи уплашен и се вкопчих в земята, като забих нокти в нея. Изпитах някакво особено чувство, сякаш някакво студено острие се докосна до мозъка ми или сякаш някаква гилотина заплашваше всеки миг да отдели главата ми и да я изпрати в онази бездна.

Да, това беше някакъв циркус, изгаснал кратер, бездна... Знам ли точно какво!

Може би зашеметяването, замайването притежава същата притегателна сила, както и самоубийството. Стиснах зъби, сякаш очаквах да изпитам силна болка, и наново отворих очи. Този път огледах всичко по-добре. Намирах се точно на ръба на една пропаст. Бях се надвесил над някаква гигантска бъчва, чиито стени се извишаха навътре. Горестяха грапави, но долу те се спускаха чак до дъното, черни и блестящи като училищна дъска. Но първия път не бях видял дъното на това фантастично каменно гърне и за това пропастта ми се бе сторила черна и бездънна.

А Джеки?

Едва когато се успокоих малко, когато нервите ми се отпуснаха и мозъкът ми не чувстваше вече изтезващото острие на шемета, можах да открия долу на дъното, точно под отвеса на погледа ми, някаква дрипа с кафеникав цвят, подобна на разкъсана и раздърпана дрипа на голямо куче. Да, това беше Джеки.

Изпълзях назад и когато седнах и се окопитих малко, сблъсках се с друга странна загадка. Как бе паднал Джеки в пропастта?

Той не бе любопитен, а ако бе попаднал на ръба на бездната, нервите му щяха да издържат повече от моите, защото той беше по-силен от мене.

А конят, увлечен в борба с него, как би могъл да го хвърли в пропастта, без да падне сам в нея?

Освен ако си представеше човек, че внезапно се беше спрял след луд бяг на самия край на пропастта. Но не можех да приема това предположение, като знаех каква сила се крие в хватката на бедрата на този полуангличанин-полуиндианец.

А дали Джеки не бе полудял и не бе се хвърлил сам в бездната? Може би бе го направил и без да подлудява! Та малко ли хора в тази земя са свършвали дните си, като са се самоубивали по най-странен начин.

Погледнах коня, безкрайния простор и отново почувствах присъствието на самотата и тишината. Нищото! Тримата съучастници в тази загадка отново бяха се слели в едно единство.

---

[1] Койрон — вид растение, което служи за храна на добитъка в Огнена земя и Патагония. Твърдите му листа понасят снеговете. — Б.ред. ↑

VI

Падаше вече нощ, когато, застанал в обора на стопанството, разправях на помощник-управителя, един суров и мълчалив шотландец, всичко, което бях видял.

Стояхме пред Фламинго, който от време на време хвърляше към нас коси погледи.

Когато завърших разказа си, в който вмъкнах и моите наблюдения над червеникавия жребец още от оня ден, когато го бях забелязал да наблюдава със странен поглед клането на жребчетата, казах на шотландеца, че, според мене, това животно бе действало почти като човешко същество, обладано от настойчивата идея да отмъсти. След като изразих това мое убеждение, уплаших се, че този човек няма да ме разбере и че ще ме вземе за луд или смахнат.

Шотландецът ме изгледа втренчено и продължително, като ме пронизваше с погледа си в полумрака, който се сгъстяваше с настъпването на нощта. Не каза нито дума, на лицето му не трепна нито един мускул. Сложи ръка на колана си и измъкна един колт^[1] с дълга цев, приближи се към дорестия жребец, прицели се в главата, стреля и Фламинго рухна мъртъв посред обора.

Помощник-управителят ме беше разбрал.

---

[1] Колт — известна марка револвери. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.